



تجمع زیاد افراد، این نمایشگاه عکس بدون برگزاری مراسم افتتاحیه، ساعت ۱۱ امروز گشایش خواهد یافت. بازدید از نمایشگاه با رعایت پروتکل های بهداشتی، هم‌روژه به جز روزهای پنجشنبه و جمعه از ساعت ۹ صبح الی ۱۸ واقع در انتهای خیابان سمیه، حوزه هنری انقلاب اسلامی برای عموم علاقه‌مندان آزاد است.

برگزاری نمایشگاه «عطش وصل»

نمایشگاه عکس انفرادی «عطش وصل» روایت تصویری حمید وکیلی، عکاس مستند و خبری از پیاده‌روی باشکوه اربعین حسینی در گالری شماره یک خانه عکاسان ایران افتتاح می‌شود. به گزارش مهر، این نمایشگاه عکس با حمایت و میزبانی خانه عکاسان ایران (حوزه هنری) از ۱۹ مهرماه تا ۷ آبان‌ماه ۹۹ در گالری

شماره یک خانه عکاسان ایران (حوزه هنری) برگزار می‌شود.

در این نمایشگاه عکس، روایت تصویری پنج سال از سال‌های عاشقی طریق حسینی، از زاویه لنز یکی از عکاسان حرفه‌ای خبری و مستند به نمایش گذاشته شده است. با توجه به دستورالعمل ستاد ملی مبارزه با کرونا و پیشگیری از

خادمان ایرانی موکب‌های اربعین که امسال از پیاده‌روی جامانده‌اند، از دلتنگی‌هایشان می‌گویند

آه از این غم جدایی...



هم استانی‌هایمان وظیفه است و باید در طول سال به وظیفه‌مان عمل کنیم، اما خدمت به زائران امام حسین (ع) متفاوت با تمام کارهای دیگر است که اکنون زمان این خدمت و طبق سال‌های گذشته حضور در مرزهاست، ولی محروم مانده‌ایم. از خودم می‌پرسم چه می‌شود که آدمی این‌گونه دلتنگ خدمت بدون هیچ مزد و پاداشی می‌شود؟ و خودم نیز به خودم پاسخ می‌دهم مگر عشق چیزی جز فنا شدن در محبوب است؟ مگر عاشق تمام توانش را برای نشان دادن حب و علاقه‌اش به معشوق نمی‌کند؟ حالا هم قصه همین است. خدمت به زائران امام حسین چیزی به جز عرض ارادت به ساحت ایشان نیست.

عبدالرحمن ویسی‌پور، مسؤول اجرایی موکب اویس قرنی در مرز چذابه است. او درباره اشتیاق خدمت به زائران اباعبد... در این روزهای می‌گوید که شور، دلتنگی و عشق به امام حسین (ع) در این روزها باید مدیریت شود. بسیاری از خادمان در این روزها با شنیدن نام امام حسین (ع) چنان دلتنگی‌ای در سینه‌هایشان ایجاد می‌شود که زمان و مکانی را که در آن قرار گرفته‌اند فراموش می‌کنند اما این شاعران و احساسات باید مدیریت شود تا برای همیشه عشق به امام حسین (ع) مانند یک گنج در دل‌هایمان باقی بماند.

ویسی‌پور ادامه می‌دهد: نگه داشتن شور حسینی در دل‌ها و انتقال آن به یکدیگر فقط در خدمت به زائران نیست. شور و حب امام حسین (ع) موج است و باید این موج در طول تاریخ باقی بماند. دغدغه مادر این روزهایی که از خدمت در مرزها محروم مانده‌ایم این است که حرارت حب به حضرت اباعبد... در دل‌هایمان باقی بماند و حرارت این عشق را تا آمدن منجی زنده نگه داریم.

دلتنگی حس عجیبی است. گاهی قاتل است و گاهی احیاگر. این روزها اما شبیه هیچ یک از این دو نیست؛ یکی دلتنگ آوارگی بین عمودهاست و دیگری دلتنگ خدمت به زائران. یکی دلتنگ حیران‌ماندن در زیارت میان حضرت علمدار است و دیگری آسمان کربلا. تمام‌مان شده‌ایم مصداق این بیت «گرچه دوریم به یاد تو سخن می‌گوییم / بعد منزل نبود در سفر روحانی» هر کدام‌مان به شکلی واژه‌های کربلا را از روی دلتنگی روی زبان ادا می‌کنیم.

تمام کربلا رفته‌ها این روزها نقطه اشتراک‌شان دلتنگی و حسرت زیارت در چنین ایامی است، اما هیچ‌کس نمی‌داند که در دل خادمان و موکب‌داران مرزی در این دوری چه می‌گذرد. حال تمام خادمان و موکب‌داران ایرانی اربعین امسال دگرگون است. هر سال در چنین روزهایی همه در تدارک سور و سات عزای اشرف اولاد آدم و سرور

جوانان اهل بهشت بودند، اما امسال تنها از طریق تلویزیون و فضای مجازی شاهد سیل زوار سیدالشهدا (ع) هستند که به سوی حرم دلدار رهسپارند.

سال‌های گذشته درست مانند این روزهای تقویم، مرزهای خروجی شلمچه و چذابه غلغله بود. موکب‌های شهرهای مرزی کنار یکدیگر، هر کدام به شیوه و طریقی به زائران خدمت می‌کردند. انگار که تورنمنت عاشقی بود و نباید خادمی در راه خدمت جامی ماند. ما ایرانی‌ها همیشه می‌گوییم: «مهمان حبیب خداست» و این نشان از ارادت و محبت بی‌دریغ‌مان به مهمان است اما نشان دادن این حبیب بودن مهمان در جنوب و به‌خصوص میان خوزستانی‌ها به شکل جدی‌تری ادا می‌شود. وقتی برای عبور از مرز و آغاز طریق‌الحسین به خوزستان می‌روی؛ همین که بگویی مقصدت کجاست انگار که یک ملک از عرش الهی کنارشان فرود آمده است و میزبانی‌ات را وظیفه می‌دانند. بسیاری از خانواده‌هایی که خانه‌هایشان نیز در مسیر مرز قرار دارد تمام سال را برای همین چند هفته برنامه‌ریزی می‌کنند. چه کار کنند تا آب در دل مهمان زائرشان تکان نخورد؟ چه بخورد؟ چه بنوشد؟ و دل نگرانند که می‌آدا به قول خودشان «ابوعلی» راضی نباشد. امسال که این وبای همه‌گیر آدم کش آمده و دلتنگی روی سینه و روزهای بی‌حسین‌مان چنبره زده است دیگر نه خبری از شور مرزهای شلمچه و چذابه است و نه خانه‌های در مسیر. خیابان‌های اهواز و خرمشهر از زائر خالی است و کسی به مقصد مرز، برای تاکسی‌ها دست تکان نمی‌دهد.

علی‌طرفی، مسؤول موکب شهدای ورزشکار دشت آزادگان است. او که این روزها از خدمت به زائران حسینی در مرز چذابه محروم مانده، به انجام کارهای فرهنگی، جهادی و توزیع بسته‌های غذایی از ابتدای محرم تا به امروز مشغول است.

وقتی از او درباره حال و هوای سال‌های گذشته و دلتنگی این روزهایش برای خدمت به زائران می‌پرسم، می‌گوید: همین حالا که با شما صحبت می‌کنم، در حال حرکت در مسیر طریق‌الحسین قرار دارم. مدام با خودم مرور می‌کنم سال‌های گذشته کجا بودیم و اکنون کجا هستیم. تمام وجود حسرت و آه و اشک می‌شود.

پشت سر هم تکرار می‌کند: «به معنای واقعی کلمه امسال از خدمت به زائران امام حسین محروم شدیم» همین که این را می‌شنوم توی دلم می‌گویم ببین چطور همه را نمک‌گیر خدمت کرده‌ای آقا!

طرفی می‌گوید که خدمت به زائران عنایت امام به ما بود، امیدوارم باز هم این عنایت شامل حالمان بشود. برای چند لحظه صدای آرام گریه‌اش را از پشت تلفن می‌شنوم. پس از چند ثانیه ادامه می‌دهد: خدمت به مردم و

زینب مرزوقی
روزنامه‌نگار

اصل، انس با اهل بیت است

من تاکنون توفیق

شرکت در مراسم راهپیمایی اربعین را نداشته‌ام و همواره در این روز عزیز، مجالس روضه برپا داشته‌ام. در این تردیدی ندارم که این مراسم ارزشمند است و با ابعاد دیگری

که در این سال‌ها پیدا کرده، موجب فخر شیعه است و به عنوان بزرگ‌ترین اجتماع بشری، سبب‌ساز نمایش جهانی انسجام و وحدت شیعه و باید آن را عزیز داشت و مغتنم شمرد.

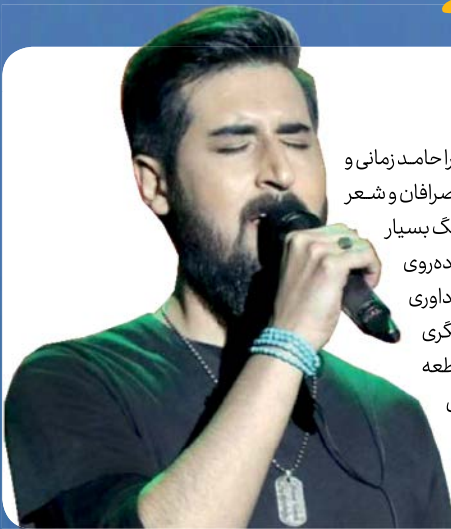
با این حال معتقدم نباید این مراسم را به‌عنوان اصل در نظر بگیریم؛ اصل، انس با اهل بیت است از هر مسیر ممکن و از جمله شرکت در مراسم روضه سیدالشهدا (ع). نکته‌ای که مهم است تعظیم شاعر است و تعظیم شاعر در روضه سیدالشهدا است. سال‌های سال، اصل روضه بوده است و عالمان تشیع نیز بر این اصل تأکید کرده‌اند. وظیفه شرعی ما نیز این است که در شهر خودمان انجام وظیفه کنیم و روضه‌مان را بخوانیم. در شرایط عادی هم طبعاً همه شرایط حضور در مراسم راهپیمایی را ندارند. اما باید این را در نظر بگیریم که شرکت در مراسم راهپیمایی، ارزش افزوده‌ای بر اربعین نیست. محبت سیدالشهدا دائمی است و در ذات همه ما هست.

حضور در مراسم راهپیمایی اربعین نباید به موضوعیت تبدیل شود. در واقع باید بگوییم طریقت دارد نه موضوعیت. یکی از مسیرهای ممکن است و حالا که امکانش با توجه به شیوع گسترده ویروس کرونا فراهم نیست نباید دست روی دست بگذاریم و حسرت به دل بمانیم. حالا مردم خودشان را جامانده در نظر می‌گیرند؛ اما به نظر من از خود امام نباید جا بمانیم. راهپیمایی اربعین که صرفاً یک مسیر است و نه همه آن.

نابید فراموش کنیم که تا همین چند سال پیش که این مراسم با این عظمت برپا نمی‌شد و جای همه چیز را نگرفته بود، ما کار خودمان را می‌کردیم. مجالس روضه برگزار می‌کردیم و از هر راه ممکن به قافله عزاداران می‌پیوستیم. حب امام حسین (ع) را دل داشتیم و داریم و راهپیمایی هم یکی از مسیرهای پروراندن این حب بوده است. اربعین امسال باید باشکوه‌تر از سال‌های پیش برگزار شود و باید با خود تکرار کنیم که مسیر راهپیمایی اربعین یکی از مسیرها و جلوه‌ای از جلوات مختلف محبت سیدالشهدا است و نباید جای همه چیز را بگیرد و حالا که از دستش داده‌ایم، غصه بخوریم و کاری نکنیم. طبعاً حضور و شرکت در این مراسم فضیلت دارد اما همه چیز نیست. حب حسین است که مهم است.



امیر کرمانشاهی
ذاکر اهل بیت



این قطعه را حامد زمانی و آن را قاسم صرافان و شعر ت. در نماهنگ بسیار تفاوت در پیاده‌روی «احمد رضا داوری» ها. قطعه دیگری نیز همانند قطعه حامد زمانی و همچنین...

علی‌الحسین اشکامه مثل بارون» ایام اربعین سال گذشته منتشر می‌این قطعه را خواندند و محمد فضولی نیز قسمت‌های عربی آن گ و آهنگسازی قطعه را به عهده داشت و از طرفی میثم کربلایی نیز «ین» یا استقبال بسیار خوبی توسط اهالی هیئات مذهبی مواجه شد، گرفته شد و نسخه ویدئویی نتوانست به خوبی نسخه صوتی اقبال

